

Maria Cabalska

Maszkowice, pow. Nowy Sącz

Informator Archeologiczny : badania 1, 111-112

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

bów, jest typową na Pomorzu formą pochówku kultury pomorskiej młodziej fazy okresu halsztackiego. Popielnice z baniastym brzuścem i stożkową wyraźnie oddzieloną szyjką, niekiedy zaopatrzone w dwa małe ucha oraz przykryte płaskimi pokrywami z cylindryczną zakładką pozwalają datować powyższe cmentarzysko na Hallstatt D tj. lata 550 - 400 p.n.e.

W odległości około 150 metrów od stanowiska 1 w kierunku zachodnim na niewysokim grobie morenowym odkryto stanowisko nr 2. Prace badawcze na tym stanowisku były niezwykle utrudnione ponieważ cały teren porośnięty jest starym lasem sosnowym. Dlatego wykopy zostały założone tylko na wolnych przestrzeniach pomiędzy drzewami. W trakcie eksploracji poza dość intensywną warstwą spalenizny i fragmentami ceramiki innych zabytków czy grobów nie stwierdzono. Zebrane fragmenty ceramiki są podobne do znalezionych na stanowisku 1 i ten obiekt należy datować na ten sam okres. Należy tylko wyjaśnić czy mamy tu do czynienia z resztkami osady czy też jest to drugie cmentarzysko.

M A C H Ő W, pow.Tarnobrzeg
/Zagłębie siarki "Tarnobrzeg"/

patrz okres wpływów rzymskich

M A S Z K O W I C E, pow.
Nowy Sącz

Katedra Archeologii Polski
Uniwersytetu Jagiellońskiego

Badania prowadziła dr Maria Cabalska, finansował Uniwersytet Jagielloński.

Kontynuowano badania na osadzie obronnej kultury łużyckiej, położonej na wysuniętym cyplu górskim wznoszącym się 60 m ponad dno do-

liny Dunajca. Dotychczasowe badania prowadzone od 1960 roku pozwoliły na ustalenie dwu faz osadnictwa kultury łużyckiej a mianowicie: fazy starszej, związanej z okoliczną osadą obronną oraz fazy młodszej, łączącej się z grodem obwarowanym murem kamiennym.

Na przebadanej w 1967 r. przestrzeni 2 arów uchwycono dokładnie układ stratygraficzny obu faz osadniczych. Pod warstwą zniszczonego wału odsłonięto dwie chaty ze starszej fazy. Miały one prostokątne zarysy o wymiarach 4,5 na 5,5 m. Obie chaty stykały się ze sobą wzdłuż dłuższej osi, a ścianami szczytowymi przytykały do krawędzi góry. W profilach wykopu uchwycono ślady po słupach podpierających konstrukcję ścian. Zewnętrzna ściana szczytowa została zniszczona przez budowę wału kamiennego oraz na skutek przekopania fosy znajdującej się za wałem, a związanej z młodszą fazą osadnictwa.

Wał kamienny wzniesiono na starszej warstwie osadniczej. Zachowały się in situ duże kamienie stanowiące zewnętrzną i wewnętrzną obliczowanie wału, którego wnętrze wypełniały drobne otoczaki rzeczne. Zachowane lico wewnętrzne wału umożliwiło ustalenie wzajemnego związku między odsłoniętym wałem, a zarysami domów odkrytych w ubiegłym roku. Pozwoliło to na związanie tych domów z młodszą fazą osadniczą. Znajdowały się one wewnątrz przestrzeni zamkniętej murem kamiennym i stanowiły zabudowę grodu. Materiał ceramiczny występujący w domach obu faz osadniczych nie wykazuje zasadniczych różnic. Pewną dość wyraźną wskazówką chronologiczną są wyroby żelazne, skupiające się w przeważającej ilości w chatach młodszej fazy. Na przestrzeni chat związanych z młodszą fazą starszą badanych w bieżącym roku nie znaleziono żadnych wyrobów żelaznych.